

РОБЪРТ КОЛБИ СЕНКИ ПО ПЪТЯ

Превод от английски: Цвета Карагъзова, 1987

chitanka.info

С една ръка на кормилото Скот Бендър пришпорваше през пустинята Мохаве малката сива лимузина със седемдесет и пет мили в час. Прозина се, присви очи срещу залязващото слънце, а то примигна за последен път с разтопената си жарава и изчезна зад някаква далечна планина.

Беше отегчен от равния терен, палещата горещина, тесния прав като конец път, свистенето на вятъра, шума на мотора. Изтощен от дългото шофиране, за него представляваше усилие дори да заговори спътника си Дойл Линдси, отпуснал се, пушейки мълчаливо от другата му страна, който се бе събул по чорапи и бе опрял крака на предното стъкло.

И двамата бяха около двадесет и пет годишни. Скот Бендър — по-нисък, силно набит, със заблуждаващо любезни обноски, кръглолик, с приятни черти и буйни къдрави руси коси. Дойл Линдси — висок, чернокос и сух, с продълговато лице, хлътнали бузи и намръщени тъмни очи. Откакто бяха напуснали покрайнините на Феникс, Дойл беше в повишено настроение, въпреки че и той също като Скот едва понасяше съсипващата жегата и еднообразието на този ден.

— Трябваше да сменим таратайката с нещо ново — забеляза по едно време Скот. — По-голямо, по-лъскаво, с климатична инсталация — добави той, опитвайки се да надвика бумтенето на мотора.

Дойл пушеше с поглед, устремен напред. Като че нито го чуваше, нито имаше желание да отговори, но след малко отвърна бавно и подчертано:

— Не си прав, Скот. Не трябваше да сменяме този боклук за нищо ново с климатична инсталация.

— Защо не? Пипнахме достатъчно много мангизи, можехме да си купим най-доброто. Така ли е?

— Не е там работата — погледна го Дойл. — Ако двама младежи, които едва изкарват десет хиляди долара годишно, напуснат града с автомобил, какъвто може да притежава само богат човек, това не може да не направи впечатление.

Скот кимна в знак на съгласие.

— Вярно, така е. Но в Мексико ще трябва да платим скъпо и прескъпо за нова американска кола, може би двойно.

— Когато му дойде времето — успокой го Скот, — ще прелетим до Сан Диего и ще я купим оттам.

Пред приятели и колеги Скот и Дойл бяха споменали между другото, че ще заминат да се поразходят из Мексико, като влязат в страната през Хуарес, но имайки предвид, че биха могли да бъдат внезапно разкрити и евентуално преследвани, тайно промениха плана и се отправиха на запад към Калифорния, с цел да пресекат границата при пункта в Тихуана.

— Няма защо да бързаме да похарчим плячката — продължи Дойл. — Както и да погледнеш, имахме стопроцентов успех.

— И ще делим наполовина, по петдесет процента — отсече Скот и се усмихна.

В здрача пътят се точеше без извивка до края на хоризонта; еднообразният, безводен пейзаж на равната жълтеникава пустиня стигаше до планинския масив, разпрострял се нашироко; голото и тъжно пространство до тях се разведряваше единствено от такива устойчиви растения като юка, кактуси и бурени.

— Как сме с бензина? — попита Дойл.

— Повече от половин резервоар — обяви Скот.

— Чудесно. Обзалагам се, че трябва да изминем най-малко трийсет мили в тази пустош до най-близката бензиностанция.

— Едно време може да е било така, но не и сега. Погледни.

Скот посочи огромна табела, извисяваща се властно от дясната страна на шосето, и я прочете на глас; „Спрете! Три мили по-нататък Мотел «Пустинен мираж», съвсем невероятно! Прохладни, луксозни стаи, отлична храна, любимото ви питие, сервирано в приятния полутъмен «Салон на мечтите». Бензиностанция и сервиз“.

Дойл избоботи:

— Виж ти! Насред проклетата пустиня.

Скот се засмя.

— Всичко навсякъде срещу мангизи.

— Ако е прилично, да спрем — предложи Дойл, — капнал съм от умора, пък и харесва ми идеята за любимото питие.

— Според мене по-добре да продължим направо към границата, ако ще да пътуваме и цяла нощ.

— Изтормозихме се две седмици във Феникс, докато работехме уж както обикновено, а ченгетата преравяха града, за да се доберат до

някаква сламка, и сега вече си на нокти, а?

— Окей, да го погледнем. Едва ли ще е нещо интересно, тая пустош е като пясъчен капан.

— Бил ли си скоро в Лас Вегас? Всичките им лъскави игрални домове са били построени в подобна пясъчна пустош, момче.

Мотел „Пустинен мираж“ беше нисък, на широка площ, в модернизирани ориенталски стил с нефритенозелен покрив на яркочервени петна. Пръкваше някак нелепо и несъвместимо направо от голата повърхност на пустинята, изненадващо и нереално като огромна къща, носеща се без посока сред океана.

— Да вярвам ли на очите си! — възкликна Дойл. — Аз съм „за“. Да влизаме, преди да се е изпарил.

Скот намали ход и се отклони по дългата алея с кралски палми от двете страни, която извиваше и свършваше величествено пред парадния вход.

Фоайето беше просторно, прохладно и изкусно украсено с мозайки от Далечния изток. От него се влизаше в ресторанта и в „Салона на мечтите“. Тръгнаха към бара и надникнаха от входа.

Екзотично помещение, тихо, спокойно, интимно, с бар във формата на подкова и сепарета в червено кадифе, разположени в полукръг. Беше почти претъпкано с развеселени от пиенето пътници, най-различно облечени. Застанали с поглед към входа, две привлекателни брюнетки хвърляха бързи, стрелкащи погледи от страничното крило на бара. Едната изкриви лицето си в нещо като усмивка, когато изучаващият ѝ поглед спря върху двамата мъже, застанали на вратата. Сбута приятелката си. И двете ги загледаха дръзко.

— Хванаха се на въдицата — отбеляза Скот с края на устните си. — Да отида ли да ги издърпам?

— Луд ли си? — промърмори Дойл. — С половината от Форт Нокс в колата, първо ще се настаним, а чак после ще се забавляваме. — Обърна се и измъкна Скот от бара.

Служителят на рецепцията вписваше данните на двама души. Точно зад него, оглеждайки таблото с номерата на стаите, стоеше елегантен около четиридесетгодишен мъж, изискано облечен в бежов костюм от лъскава изкуствена коприна, бяла риза и черна като въглен

вратовръзка. Проследявайки с поглед Линдси и Бендър, той ги подкани да се приближат.

— Стая, господа? — запита ги той с приветлива усмивка на продълговатото си лице със здрави челюсти, увенчано с буйни, но добре пригладени тъмночервени коси.

— Да, искаме стая — отговори Дойл.

— Е, имате късмет, сър. Останаха само две. Искате ли ги? Или предпочитате една?

— Стая с две легла — уточни Дойл.

— Много добре — отвърна червенокосият и извади писалка и регистрационна карта. Дойл попълни картата, вписвайки имената на двамата и само един адрес — предпоследния във Феникс.

— Просторно заведение — отбеляза Скот. — Трябва да е ново, а?

— Да, сър, отворих го точно преди осем месеца и шест дни.

— Значи вие сте собственикът?

— Да, радвам се, че мога да го потвърдя. Сам си направих проекта, помагах и в изграждането.

Лицето на Скот грейна.

— Чак тук, в ничия земя! Не ми е ясно само как се оправяте толкова далеч от цивилизования свят.

— В началото имах проблеми. Но вече се оправяме изцяло сами. Имаме собствена вода, произвеждаме собствена електрическа енергия.

— Нима? Заслужили сте си го. Притежавате истинска перла в тази пустош, мистър...

— Китридж. Върн Китридж. Надявам се, че ще ме уведомите, ако мога да ви услужа с нещо, господа.

Обърна се, потърси из преградите и остави ключ за тях върху плота.

Дойл, който слушаше разговора с мълчаливо неодобрение, го пъкна в джоба си.

— Колко ви дължим, мистър Китридж?

— Двадесет и седем и петдесет заедно с таксата — обяви Китридж с монотонен глас.

Дойл отброи парите от портфейла си.

— Стая 248 — каза собственикът. — Втория етаж, точно по средата, в дясното крило.

— До скоро виждане, мистър Китридж — сбогува се Скот и двамата с Дойл се отправиха към паркинга.

Наблюдавайки ги как се отдалечават. Върн Китридж поклати глава и се обърна към служителя си на рецепцията:

— Всички задават винаги един и същи въпрос: как се оправяте толкова далече? Няма да е зле да напиша една брошура по този въпрос, ще си спестя най-малко един милион излишни думи на месец. — И той се замисли за миг. — Франк, отивам в мансардата. Дениз ще сервира вечерята. Няма да слизам повече тук тази вечер, освен ако нямаш нужда от мене.

— След като ни остава само още една свободна стая, едва ли ще имам нужда от помощ — успокои го Франк и Китридж се оттегли в своя мансарден апартамент.

В 248-ма Дойл Линдси окачваше двата си костюма в големия дрешник. Стаята бе с дебели килими, красиви масивни мебели и подбрани с вкус декоративни елементи. Приятен хлад появяваше от бръмчащата тихо климатична инсталация.

— Мисля, че трябва да се откажеш да дрънкаш каквото ти падне с хора като Китридж — рече Дойл през рамо, но така, че думите му да прозвучат като заповед.

— Защо? — Скот направи кисела физиономия.

Дойл пристъпи към обемистия куфар и започна да пренася разни вещи от него на тоалетната масичка.

— Защото — продължи той — нямаме намерение да привличаме ничие внимание, нито да се правим, че завързваме делови приятелства с обиграни типове, свикнали да разбират хората от пръв поглед. За такива като тях ние сме две сенки — без физиономия, анонимни. Видели ни, не ни видели, никой не трябва да си спомня нищо за нас.

— Да — съгласи се Скот, — имаш право. Просто по природа съм по-общителен, отколкото трябва.

— Именно — запали цигара Дойл, — твърде общителен си, а понякога и не особено интелигентен. Но поне слушаш.

— Много ти благодаря.

— Няма за какво.

— Не прекалявай, Дойл. Няма да ме ядосаш.

Дойл престана да му обръща внимание и се зае да затваря големия куфар, въпреки че в него останаха част от дрехите му и обемиста книга с твърди корици.

— Извади всичко, да погледнем имането — предложи Скот.

— Не ставай дете. Видя го веднъж, стига ти.

— Половината е моя, нали?

Доил сви рамене и измъкна от джоба си малка отвертка. Изпразни каквото оставаше от багажа върху леглото, после напипа скритите винтове в специално изработения куфар и отметна хастара на дъното. След като отвъртя последния винт, освободи се единият край на кожена каишка, Дойл я дръпна и под нея се показа цип. Дръпна ципа и двамата се вторачиха в спретнатата, грижливо подредена зелена градинка от американски долари, предимно в банкноти с главозамайващо високи стойности.

Скот измъкна пачка от стодоларови банкноти, погали ги с ръка и широка, радостна усмивка разкри всичките му зъби.

— Добър улов — промълви той замечтано. — Сто и шейсет хиляди безплатни кръга на въртележката.

Дойл също се усмихна, макар и по-умерено.

— За двама гангстери любители не е лошо — заяви той.

— Да — кимна щастливо Скот. — Един-единствен удар и свихме всичките проклети заплати на завода. Заслугата е твоя, Дойл, ти си ум и половина, когато се стигне до планиране на обир.

— Обирът стана автоматично — каза Дойл. — Цялата работа беше в подготовката и в определянето на подходящия момент. Нали не напуснахме изведнъж хубавата си работа, за да изчезнем? Промихме им мозъците: безотговорни хора като нас да пестят пари дълги години, за да обикалят света, като започнат с евтина обиколка из Мексико. Веднага лапнаха въдицата. Дори след като вдигнахме мангизите, продължихме да изпълняваме задълженията си, работихме както обикновено, до последния ден. А сега изчезваме. Затриваме се някъде и ни забравят.

— Докато ченгетата не подушат нещо — забеляза Скот.

— Няма. Оставихме им две седмици, бяхме под носа им през цялото време. Не направиха нищо, дори не попаднаха на следа.

— Така е, чиста работа — заяви Скот. Мушна обратно пачката с банкноти, Дойл затвори плячката, натрупа отгоре принадлежностите

си и прибра куфара в дрешника.

— А сега — потърка Дойл длани — оставяй всичко и се приготвяй. Ще слезем долу да стоплим онези две пиленца със святкащите очи, дето вехнат самотни в бара.

В 254-та, последната свободна стая в мотел „Пустинен мираж“ внесоха походно легло, за да настанят току-що пристигналите трима мъже на средна възраст.

Занесоха им лед и сода и сега тримата, разположили се удобно в столовете си един срещу друг, отпиваха от коктейлите, потъмнели от уискито.

Тройката се състоеше от Чарли Сакс, собственик на малка конюшня за състезателни коне, неговия треньор Макс Хардман и бързо забогателия адвокат Сид Лърнър, личен приятел на Чарли Сакс.

Шкембест мъж с вечно ухилена физиономия, Чарли остави чашата и се засмя през пурата си.

— И така, кой ще спи на походното легло? — попита той.

— Тъкмо за тебе е — отвърна весело Сид Лърнър, докато лицето на Макс Хардман остана безизразно както обикновено.

— Ето какво ще направим — предложи Чарли. — Ще хвърлим чоп.

Извадиха монети, подхвърлиха ги, Сид загуби, но не се ядоса — в края на краищата, той беше най-слабият.

След малко адвокатът попита:

— Ще ми се да обясните нещо повече за номера, Чарли. Както знаеш, нищичко не разбирам от коне. Но доколкото схващам, състезанието се подготвя за Черния храбрец, той трябва да го спечели, освен ако не счупи крак. Така ли е?

Чарли изсумтя, задъвка пурата си и погледна умолително към треньора.

— Сид, дните на предварително подготвените състезания в класическия смисъл на думата са отминали — подхвана Макс Хардман. — Не е като някогашните далавери с коне, те отмряха заедно с гетите. На конете не може да се даде допинг, защото след състезанията ги проверяват за тонизиращи средства. Не, подобни неща

вече не се правят. Всичко се върши много деликатно, та да е дяволски трудно да се докаже и да бъде напълно законно.

— Слушам те — заяви Сид.

— Добре. В състезанието в петък ще участвуват още три коня и всеки един от тях може да победи Черния храбрец, но работата не е там. Публиката ще заложи за тези три коня от две към едно или по-малко до четири към едно. За Черния залогът ще започне от осем към едно и може да стигне до дванадесет към едно преди края, особено след като залозите върху фаворита Кралски първенец ще са доста добри. Но собственикът на Кралски първенец знае, че неговият кон не е чак толкова добър, може да загуби срещу всеки от другите два коня, стига само веднъж да стане фал. И той не иска да рискува с по-голям залог при почти равни шансове. Така че другите двама собственици ще получат по-високи залози за своите кончета, но все пак не толкова големи, та да вземат големите пари. Тогава Чарли ще изпие по няколко чашки с тези момчета и те заедно ще решат да направят Черния храбрец победител при курс осем към едно или дори повече, като всички собственици, с изключение на Чарли ще залагат на Черния, а не на своите коне.

— Пълно безумие — отсече Лърнър. — Как ще разбере един кон, че не трябва да спечелва състезанието? Или вие ще кажете на жокеите да задържат конете си, за да може Черния да излезе пръв?

— Съвсем не е така — усмихна се снизходително Чарли. — Уредниците няма да приемат подобно нещо, а и жокеите не могат да рискуват да бъдат изхвърлени от състезанието или дисквалифицирани. Не, както казва Макс, днес нещата се правят по-деликатно. Другите трима собственици ще наредят на жокеите си да не се напъват в петък, тъй като няма да залагат. Ще чакат по-удобен момент за това. На жокеите не е необходимо да се обяснява много, те знаят добре какво трябва да правят. Плащат им, за да постъпват така, както иска собственикът, стига всичко да е в рамките на закона и да не е в разрез с правилата. В случая жокеите трябва да оставят коня да тича на воля. Без да правят маневри, за да заеме място. Да го оставят да се изтощи напълно преди последния кръг, да не правят нищо, изобщо да не се състезават. Е, братко, това направо означава, че загубата им е в кърпа вързана, защото човек побеждава само ако си го постави за цел. От своя страна, аз ще обясня на моето момче, че в петък залагам купища

пари и че искам от него добро представяне. Подбрал съм подходящ момент, искам умно водене на коня и очаквам от него Черния храбрец да пресече лентата пръв. Черния храбрец може да го постигне, ако го подхванеш умело, защото всъщност е най-добрият. И така, след като най-големите съперници бъдат поставени при неравностойни условия, в петък можем да направим великолепен удар, господа.

Сид Лърнър вдигна чаша.

— За удара — обяви той.

И всички пиха.

Доул Линдси и Скот Бендър спаха до късно сутринта, изпаднали в тежък махмурлук след бурната нощ; отправиха се към мексиканската граница едва няколко минути преди обяд.

Към 3 часа следобед Триша Хоуланд пристигна от Лос Анжелос със собствения си великолепен нов автомобил, неотдавна подарен от съпруга ѝ по случай втората годишнина от сватбата им. Триша беше двадесет и осем годишна, или деветнадесет години по-млада от Гари Хоуланд. С кестенява коса, стройна и дребна, сега, докато разговаряше със служителя на рецепцията, приятните и нежни черти на лицето ѝ излъчваха умора и напрежение. После бързо се качи при съпруга си, затворил се, без да излиза вече близо два дни, в 116-та стая.

Той откряна предпазливо вратата, тя се вмъкна вътре и двамата се прегърнаха, притискайки се мълчаливо в обятията си.

— Имаш нужда да пийнеш нещо — прошепна Гари Хоуланд.

Сложи лед в две чаши и ги напълни щедро с уиски. Тя потъна в креслото и отпи една глътка, а той се облегна на тоалетната масичка и се вторачи мрачно в обувките си — мъж с изсечени черти на лицето и побеляваща коса, доста пълен, но почти красив.

— Дори не си взех куфар — започна Триша. — Тръгнах моментално, щом ми се обади по телефона.

— Благодаря ти, бейби — измънка той, без да я погледне.

— Защо не ме изчака вкъщи, Гари? Щяхме да поговорим, да измислим нещо по-благоприятно за тебе, вместо да бягаш така без посока.

Той вдигна глава за миг и остана поразен от трогателната невинност и състрадание, излъчващи се от красивото ѝ лице.

— Изплаших се — отвърна той в чашата си. — Хукнах, без да знам къде отивам, исках само да се скрия някъде, където да помисля на спокойствие. Подминах това невероятно място, но бях толкова изтощен, че се върнах обратно, дори не ми мина през ум да се регистрирам под чуждо име и адрес. Както и да е, мисля, че при всички случаи ти, така да се каже, не си забъркана в тази каша.

— Много бъркаш, мили. Цялата работа е просто една невероятна трагедия. Изобщо не мога да си представя, че след като ме познаваш, можеш да направиш такова прибързано заключение и...

— Стига, Триша. Нямах чувството, че съм те опознал толкова добре за две години. Може ли изобщо човек да опознае някого докрай?

— Очевидно и аз не съм те познавала достатъчно добре, Гари. — Тя млъкна и запали цигара. — А и ти беше толкова сдържан по телефона, изобщо не успях да разбера какво е станало всъщност. Не искаш ли да ми обясниш всичко от самото начало?

— Веднага мога да ти разкажа какво се случи. Но какво точно изпитвах тогава, е далеч по-сложно за обяснение.

Тя кимна и попита:

— Защо се върна да ме търсиш посред бял ден?

— Имах среща с Хамилтън Бърис. Щеше да пристигне със самолет от Далас, за да се уговорим по продажбата на рафинерията му на Западното крайбрежие. Оказа се обаче, че имал други ангажименти и отложи срещата. Денят ми се освободи и реших да използвам следобеда да прекараме за разнообразие известно време заедно. Обадох се по телефона — никакъв отговор. Реших, че си на плажа, прибрах се вкъщи и се преоблякох. Отидох с колата до онова място, близо до лавката за сандвичи, където обикновено спираш, най-после те съзрях много по-надясно, близо до морето. Лежеше на хавлията до този младеж, атлета с типично американска физиономия и алчен за женски поглед. Бяхте почти плътно един до друг и той беше застанал така, като че се готвеше да те целуне. Всичко това ме потресе, направо ме разтърси. Никога не съм си те представял в подобно... в подобно положение и въображението ми заработи бързо. Колко пъти досега? И с колко други?

— Да, но не ти ли мина поне веднъж през ума, че...

— Остави ме да свърша. Нищо не ми мина през ума, освен мисълта, че съм двадесет години по-възрастен, че може би някога съм ти изглеждал блестящ и очарователен, собственик на голяма компания, човек с пари и власт и така нататък. Но с течение на времето си започнала да се отегчаваш, да мечтаеш за млади мъже на твоя възраст — стройни, атлетични любовници — и реших да действам. Внезапен прилив на ревност, породен от отдавна загнездили се тайни съмнения към самия мене. Продължих да ви наблюдавам от разстояние и когато ти стана и тръгна с него към онова плажно бунгало, ви последвах. Ти изчезна вътре с него и за мене нямаше вече никакво съмнение. Повъртях се около петнайсетина минути, опитвайки се да събера достатъчно кураж, за да вляза да го набия. Но знаех, че нищо няма да излезе от тази работа — щеше да ме свали с един удар на земята, а ти щеше да гледаш с презрение или да се изсмееш на злощастните ми усилия. Върнах се вкъщи с бясна скорост и полетях обратно с револвера. Нямах намерение да го убивам. Исках само да го сплаша. Почуках, той отвори и аз се вмъкнах с оръжието в ръка. Обиколих всички стаи, докато той гледаше зяпнал от ярост, но тебе те нямаше. Разменихме няколко думи и той разбра каква е работата, но не се изплаши ни най-малко от мене. Просто му беше забавно, но, изглежда, му се струваше и смешно.

— Къде е Триша? — изревах аз. — Да не би да е отишла да донесе пиене за малкото ви увеселение? Може би ще се изненада, ако не те намери жив, приятелче? Това го накара да се усмихне презрително и да се разсмее.

— Какво искаш бе, стари глупако? — рече той. — Тя се облече и си отиде. Разминали сте се.

— Тогава го застрелях. Срина се като чувал на земята, видях, че е мъртъв, и изпаднах в паника.

— О, Гари — извика Триша, — грешката е моя. Въпреки че нямам вина. Това момче ме заговори веднъж на плажа и аз му отвърнах от учтивост. Разменихме няколко думи, обясних му, че съм омъжена, и той си отиде. Но живее съвсем наблизо и идва още няколко пъти там, където обикновено се пека. Приказвах с него колкото да минава времето, нищо друго. Според мене беше добро, самотно момче, което има нужда да се довери на някого. Този злощастен ден ме попита дали не искам да пийна студена бира и аз се съгласих, не виждах нищо лошо

в това. Слънцето прежуряше и бях страшно жадна. Тръгнах с него, наля ми чаша бира и аз я изпих, докато побъбрихме заедно около двадесетина минути. Имаше толкова невинен вид, че изпитвах почти майчински чувства към него. Но изведнъж започна да се увърта край мене. Всъщност не прояви никаква груба настойчивост, само опипваше почвата, искаше да ме целуне, пускаше ръце. Отблъснах го и си тръгнах спокойно, без всякакви усложнения. На път за къщи се отбих у Грейс Фийлдинг, постоях около час и се прибрах. Ти не се върна за вечеря и аз се побърках от ужас. На следващата сутрин прочетох във вестниците: Брус Кауфман застрелян в плажното си бунгало, убиецът неизвестен; единствената улика — намерен е изстреляният куршум калибър 38. Дори и тогава, Гари, нищо не ми мина през ума. Въобще не можех да си те представя в ролята на разгневен съпруг. Сетих се едва когато се обади по телефона. Но сега вече не е важно защо и как е станало всичко. Кажете какво направи с револвера, явно единственото доказателство е изстреляният куршум, само по него могат да търсят оръжието.

— Донесох го тук — отвърна той, — скрит е в куфара при портативната ми пишеща машина. Мислех да напиша признание и да оставя едно от онези сантиментални, драматични прощални писма, преди да се гръмна с него.

— Глупости! — извика тя. — Като се върнем вкъщи, ще се качим на лодката, ще влезем една-две мили навътре в морето и аз лично ще го изхвърля.

— Обичам те, миличка — каза той. — И много, много съжалявам.

Тя се огледа.

— Не можем да тръгнем тази вечер — промърмори тя, — ужасно съм изморена. Искам да стоя дълго в гореща вана, после да слезем долу, да пийнем по нещо и да вечеряме. Ще тръгнем рано сутринта и като се приберем, ще разкажеш на всички една прекрасна история как внезапно сме направили второ сватбено пътешествие. Нали, мили?

След като минаха без произшествия границата при Тихуана, Дойл Линдси и Скот Бендър спряха да преспят в крайбрежния град Енсенада. Вечеряха навън и се прибраха в мотела, далеч не толкова

претенциозно заведение като уютния „Пустинен мираж“. Поспориха дали да прекарат нощта в приятен сън, или да обиколят нощните заведения — в крайна сметка откраднатата плячка ги призоваваше към забавления и развлечения.

Имаше само един дребен проблем. Почти бяха привършили джобните си пари и се налагаше да отворят двойното дъно на куфара. И така Дойл извади куфара, сложи го на шкафа за багаж, още веднъж отметна хастара на дъното и дръпна ципа на тайното отделение.

Но изведнъж възникна нов проблем, този път катастрофален. Парите липсваха — до последния долар.

— Няма ги! — извика Скот, изненадан и ужасен. — Не мога да повярвам!

— Не! — повтори след него Дойл, клатейки яростно глава.

— Не, не, това е невъзможно! Никой друг на този свят, освен нас двамата не знаеше къде са парите. Тъй като аз не съм ги взел... — И бръкна в джоба си за 32-калибровия автоматичен револвер, после внимателно го насочи към Скот Бендър. — Господ да ми е на помощ — изрече той страшно сериозно, — ще ми кажеш какво си направил с тях или ще те убия.

Късно следобед на следващия ден Гари Хоуланд се прибра заедно с Триша във внушителната си къща в Палисейдс, разопакова багажа и отвори калъфа на пишещата машина, за да извади 38-калибровия револвер. Но от оръжието нямаше и следа: вместо него видя бележка, написана на собствената му машина и оставена на валяка.

Вашият 38-калибров револвер „Смит енд Уесън“, серия: #С 247634 — оръжието, с което убихте Брус Кауфман в пристъп на ревност, е у нас. Искаме да ви уведоим, че ще го изпратим на полицията в Лос Анжелос, придружено с точно описание на обстоятелствата, свързани с участието ви в извършването на престъплението, ако в срок от три дни не получим сумата 25'000 долара в брой. Парите трябва да бъдат съответно безопасно опаковани и

изпратени по пощата до поискване на посочения по-долу адрес. Оръжието ще бъде върнато незабавно след пристигането на парите.

Искрено ваш и изпълнен с надежда, че ще продължите да се радвате на свобода, далеч от ужасните килии на Сан Куентин^[1].

Следваше номер на пощенска кутия в Лас Вегас, щата Невада.

Следващата събота вечер Върн Китридж, собственикът на мотел „Пустинен мираж“, седеше във всекидневната на екстравагантния си апартамент — напълно самостоятелна постройка, кацнала на покрива на главната сграда, до която се стигаше с отделен специален асансьор. Единият ъгъл на устните му потрепваше от задоволство, докато преглеждаше по диагонал спортните страници на вестника. Точно в този миг съпругата му Дениз, красива млада блондинка със забележителни пропорции, влезе при него от кухнята с поднос мезета и две чаши леденостудено сухо мартини.

Върн взе едната и отпи.

— А-а — въздъхна той, — приготвено с любов, цяло произведение на изкуството. В рамка ли да го сложа, или да го изпия?

— Нямам подходяща рамка — отвърна Дениз и потъна с весела усмивка в канапето до него, — по-добре е да го изпиеш, преди да се изпари и да изчезне.

— Да — отвърна той, — великолепно сухо питие! Искаш ли да хвърлиш поглед на спортната страница?

— Мили, знаеш, че ненавиждам спорта!

— Включително и конните състезания?

— Е, разкажи ми за тях. Имаше ли кон Черния храбрец?

— Да, разбира се. Наистина трябваше да търся дълго и старателно, но най-после го открих в петъчния брой на „Рейсинг форм“. След това се обадох по телефона на Ди Вито във Вегас и му поръчах да остави три хиляди долара лично на човека, който събира облозите, така че при всички случаи да реализираме печалба.

— И разбира се, всичко се оказа зелен хайвер — започна да го дразни тя, — нещастната кранта е излязла последна.

— О, точно обратното, мила моя. Черния храбрец пристигна с две дължини преди другите и спечели малко под десет към едно.

— М-м. Много добре. Приблизително двадесет и седем хиляди чиста печалба.

— Точно така. — Той се облегна назад и запали малка тънка пура. — Тази седмица нямаше равна на себе си — подхвана той гордо. — Най-големият от най-големите ни удари, откакто сме открили заведението. Двадесет и седем хиляди от конните състезания, сто и шестдесет хиляди от нехранимайковците с куфара с двойното дъно от 248-ма и двадесет и пет хиляди от един щастлив съпруг от 116-та.

— Имаш предвид Хоуланд ли, мили?

— Да, Гари Хоуланд.

— И тези пари ли взе?

— Ди Вито изпратил едно от момчетата си да ги прибере от пощенската кутия тази сутрин, ще ги донесе при следващото си идване.

— Имаш ли намерение да му изпратиш револвера, или ще го изстискаш още?

Той я погледна.

— Както знаеш, винаги държа на думата си. Револверът е вече изпратен. Хоуланд се отърва леко, но бях изключително благородно настроен.

Дениз се замисли.

— Изпитваш ли понякога чувство на вина, Върн?

— Нито за миг. Вземам пари само от богатите, нехранимайковците и престъпниците, никога от почтени хора.

— Това е вярно, мили.

Той остави чашата, оваля едно пържено картофче в настъргано сирене и го схруска.

— Е — каза той, — къщата е почти пълна. Провери ли дали има нещо интересно?

— Да, но засега има само един данъчен мошеник в 64-та стан. Разговаря с партньора си за двойно счетоводство. Записала съм всичко.

— Колко искат да измъкнат от Чичото?

— Около половин милион за всеки. Ако съобщим, ще получим добър дял от тази сума, без какъвто и да е риск.

— Все още ли са вътре?

— Отидоха да вечерят, но вече ще се прибират.

— Да вървим да погледнем.

Китридж и жена му излязоха от стаята и влязоха в кабинета.

Той натисна никакво копче под бюрото си и част от стената се отмести, разкривайки осветена кабинка. Вътре Китридж натисна друго копче и стената се затвори. Седна пред широк пулт с превключватели, носещи номерата на стаите. Над всеки от тях имаше малки кръгли лампички, които не светеха, когато стаята е празна, и светеха в червено, когато в нея има хора. Над пулта беше монтирана високоговорителна уредба и екран за наблюдение, свързан със затворена телевизионна система със скрити камери.

Китридж включи 64-та и по високоговорителя се чу слабо бръмчене.

— Мисля, че все още не са се прибрали — каза Дениз.

— Трябва да сме сигурни — и Китридж натисна друг бутон. Телевизионният екран показва празна стая, захвърлена върху едното от двойните легла хавлия и чанта за книжа върху другото.

— Няма ги — каза Китридж, прекъсвайки и картината, и звука.

— Искаш ли да проверим и някои от другите стаи? — попита Дениз зад гърба му.

Той кимна одобрително и няколко минути превключва от стая на стая, вслушвайки се в различни разговори, но без да свързва звука с картина.

Най-после поклати разочаровано глава.

— Лоша нощ за кражби, изглежда. Ще опитаме пак по-късно.

— Когато подслушваш — попита тя, — никога ли не включваш и екрана на монитора, дори ако си сам, мили? Хайде, признай си.

— Не — отвърна той твърдо. — Не го включвам. Правя го само когато трябва да разбере нещо по-добре, ако не мога да го схвана само с подслушване. Например трябваше да проследя на екрана двамата младежи, за да видя къде крият парите и да ги взема, след като излязат от стаята. Или когато искам да се уверя, че една стая е празна, преди да тръгна към нея. Смятам, че всеки честен гражданин, който отсяда в „Пустинен мираж“, има право на личен живот.

Развеселена, Дениз го погледна с дълбоко учудване и се засмя.
— Личен живот, а? Ти наистина си почтен човек, мили Върн.
Той се изправи, прегърна я и натисна копчето, за да отвори изхода.

— Какво има за вечеря, скъпа? — попита той, докато излизаха от стаята.

[1] Един от големите затвори на САЩ. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.